

METADATA

Title: Σχήματα τοπίου

Other Titles: Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΟΥ ΩΣ ΕΙΔΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ

Language: Greek

ISBN: 978-960-603-195-3

Subject: ENGINEERING AND TECHNOLOGY, HUMANITIES AND ARTS

Keywords: Landscape Architecture / Landscape / Architecture / Schematisation / Landscape Design Didactics

Bibliographic Reference: Moraitis, K. (2015). Σχήματα τοπίου [Undergraduate textbook]. Kallipos, Open Academic Editions. <http://dx.doi.org/10.57713/kallipos-746>

Abstract

Το ενδιαφέρον για το τοπίο αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά της περιόδου που διανύουμε. Όχι απλώς γιατί η περιβαλλοντική μας ευαισθησία μας προτρέπει σε μια θετικότερη σχέση με το φυσικό υπόβαθρο του τοπίου, ούτε μόνο γιατί αναγνωρίζουμε πως ο πολιτισμός μας δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο σε άμεση συσχέτιση με αυτό, δηλαδή με το πολιτισμικό τοπίο. Πολύ περισσότερο η τοπιακή προσέγγιση συνιστά στην εποχή μας ένα ουσιώδες «επιστημικό» παράδειγμα, αφού θεωρητικές προσεγγίσεις, όπως τα τοπολογικά μαθηματικά επιλέγουν την εποπτεία του τοπίου ως κεντρική μεταφορά των απόψεών τους, ενώ επιπλέον η ηλεκτρονική σχεδίαση καταλήγει να συγκρίνει τα μεταβαλλόμενα μορφώματά της με τα μορφώματα του τοπίου - "landscape formations".

Εν ολίγοις, η σύγχρονη αρχιτεκτονική διδασκαλία, είτε εξαιτίας της νεότερης αιεφορικής προσέγγισης, είτε εξαιτίας των νέων παραστασιακών δυνατοτήτων, υποχρεώνεται να αγκαλιάσει την τοπιακή διδασκαλία, έχοντας εντούτοις να υπερβεί τον σκόπελο

του σχεδιασμού υλικότητων και καταστάσεων με αυξημένη ασάφεια και απροσδιοριστία, όπως για παράδειγμα τον σχεδιασμό των φυτεύσεων.

Το προτεινόμενο βοήθημα επιχειρεί να καταγράψει τη μέθοδο διδασκαλίας που εφαρμόζει ο συγγραφέας του σε προπτυχιακά και μεταπτυχιακά μαθήματα σπουδαστών αρχιτεκτονικής για περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια, μέθοδος η οποία παρουσιάζεται εν μέρει στη διδακτορική διατριβή του με θέμα «Το τοπίο πολιτισμικός προσδιορισμός του τόπου». Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή σε μεγάλο τμήμα της ιστορίας του τοπιακού σχεδιασμού, τα ευμετάβολα χαρακτηριστικά, όπως η φύτευση, αντιμετωπίζονται με όρους σχηματικής αφαίρεσης, σχηματοποίησης. Αυτός είναι και ο τρόπος με τον οποίο ο αρχιτέκτονας ή ο σπουδαστής αρχιτεκτονικής μπορεί να αφομοιώσει τον τοπιακό σχεδιασμό ως τμήμα της ήδη συγκροτημένης συνθετικής παιδείας του και να αντιληφθεί τη συνάφεια του τοπιακού σχεδιασμού, της «αρχιτεκτονικής» τοπίου με την εκτεταμένη ιστορία της αρχιτεκτονικής προσομοίωσης και σύνθεσης.

